

Đề bài:

Em hãy viết về
một chuyện về
đồng quê mà
em nhớ nhất.

Bài làm

Bố rất tốt lại tha lỗi cho tôi lần này nữa, và còn cho tôi dự vào buổi về đồng quê chơi, đã bàn với bố Cô-ret-ti từ hôm thứ tư. Chúng tôi ai cũng thấy cần phải thở một ít không khí trong sạch quang đãng.

Thật vui như hội. Hai giờ chiều hôm qua chúng tôi đã có mặt tại quảng trường, mang theo trái cây, xúc xích và trứng luộc. Chúng tôi có những cái bát bằng da và những chai vang trắng. Cô-ret-ti đeo bên sườn cái bi-đông của bố dùng khi còn ở trong quân đội, đựng đầy vang đỏ. Còn cậu bé Prê-côt-xi mặc bộ quần áo thợ rèn, ôm chiếc bánh mì hai ki-lô. Chúng tôi đi xe ngựa công cộng ra khỏi thành phố. Rồi thế là chúng tôi chạy qua các bãi cỏ lên các ngọn đồi! Mát quá, bóng rợp, xanh um! Chúng tôi lăn trên cỏ, nhúng mặt xuống các dòng suối cho mát, nhảy qua các hàng rào!... Cô-ret-ti muốn đi với chúng tôi, bị tụt lại, phải đi theo sau chúng tôi khá xa, áo vét vắt vai, vừa đi vừa hút tẩu thuốc, thỉnh thoảng lại lấy tay đe chúng tôi, nhắc chúng tôi đừng làm thủng lưng quần mình. Prê-côt-xi huýt sáo. Tôi chưa hề nghe cậu huýt sáo bao giờ. Cô-ret-ti, lúc nào cũng nhanh nhẹn như con sơn dương, vười con dao của mình đã chế tạo ra bao nhiêu thứ: những bánh xe cối xay, những cái đĩa, những ống tiêm.

Đê-rôt-xi hay đứng lại để nói cho chúng tôi biết tên các loài cây và các loài côn trùng. Tôi không hiểu làm thế nào mà cậu biết được tất cả những thứ ấy!... Ga-rô-nê lặng lẽ ăn bánh mì, nhưng không cắn từng miếng ngon lành như trước nữa... Từ ngày mẹ cậu mất, cậu thay đổi tính tình khác hẳn, tội nghiệp Ga-rô-nê. Nhưng vẫn là Ga-rô-nê, luôn luôn tốt như bánh mì mà cậu rất thích ăn, khi có bạn đang lấy đà để nhảy qua một cái hố, là cậu chạy sang bờ bên kia dang tay đón, và Prê-côt-xi vốn sợ bò, hồi bé cậu đã từng bị bò húc, thì mỗi khi có con bò đi qua là Ga-rô-nê đứng ngay trước mặt cậu. Cứ thế, chúng tôi đến tận Xan-ta Mac-gơ-ret-ta, xuống dốc vừa nhảy, vừa chạy tung tăng, vừa nhào lộn...

Prê-côt-xi bước qua hàng rào, bị móc toạc một miếng áo, và xấu hổ đứng dậy, mảnh áo rách lung lẳng. May có Ga-rôp-phi, lúc nào cũng sẵn đinh ghim trong người, cậu dính tạm lại miếng rách, khéo léo đến nỗi khó nhận ra được, còn Prê-côt-xi thì lí nhí theo thói quen “Xin lỗi, xin lỗi”, rồi ụt té chạy.

Ga-rôp-phi không để mất thì giờ, cậu nhặt nhanh đủ thứ tạp nham: khi thấy viên đá nào đầy hơi óng ánh là nhặt bỏ túi, có lẽ nghĩ là đá chứa vàng hay bạc. Và tất cả chúng tôi chạy nhảy, leo trèo, dưới bóng râm, dưới ánh mặt trời, trên tất cả mọi địa vật, địa hình cho đến khi mệt nhoài, thở dốc, chúng tôi mới dừng lại trên đỉnh một ngọn đồi cao, ngồi cả xuống cỏ để ăn chiều. Từ đó nhìn xuống thấy một bức tranh toàn cảnh đẹp vô cùng: một đồng bằng mênh mông ở dưới chân chúng tôi, và ở đằng tít là mạch núi An-pi xanh biếc, đỉnh phủ tuyết.

Trời đã chiều. Chúng tôi xuống đồi vừa chạy vừa hát, tay khoác tay xuống đến bờ sông Pa, mà mặt trước đã tối sẫm lại, bên trên bay hàng đàn đom đóm.

Về đến quảng trường Pháp lệnh, chúng tôi chia tay nhau sau khi hẹn sẽ gặp lại nhau tất cả, chủ nhật tới trong buổi lễ phát phần thưởng cho học viên sau các lớp buổi tối.

Ngày hôm nay thật là đẹp, và tôi về đến nhà lòng vui biết mấy nếu khi bước lên thang gác tối om, tôi không gặp cô giáo của tôi, cô nắm lấy hai tay tôi và nói vào tai tôi: “Vĩnh biệt En-ri-cô, đừng quên cô nhé!”.

Tôi biết là cô đang khóc. Khi tôi nói với mẹ là mới gặp cô giáo thì mẹ nói: “Tội nghiệp cô giáo quá! Mẹ lo rằng đây là lần cuối cùng cô đến thăm mẹ. Dù cô vẫn đi đây đi đó và dù cô vẫn còn lên lớp mấy ngày nay, nhưng mẹ thấy cô chẳng còn bao hơi sức nữa!”.

Trích “*Những tấm lòng cao cả*” của A-mi-xi